

НОВІТНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Столяренко Дмитро Вікторович, здобувач вищої освіти 4-го курсу навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ.

Науковий керівник: професор кафедри фінансової безпеки та фінансового розслідування навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент **Тихонова Олена Вікторівна**

Розглядаючи поточну ситуацію у сфері боротьби з економічною злочинністю варто зауважити, що сьогодні в Україні у цьому процесі задіяні:

- Податкова міліція (*акцентуй увагу на тому, що ці підрозділи сьогодні перебувають поза правовим полем та перенеси їх в кінець класифікації*),
- Департамент захисту економіки Національної поліції України,
- Департамент контррозвідального захисту інтересів держави у сфері економічної безпеки СБУ,
- слідчі органів прокуратури.

Загалом близько 15-ти тисяч осіб займаються дублюванням повноважень, до того ж не надто ефективно. З метою посилення зазначеного напрямку діяльності Навесні 2017 року було ухвалено законопроект про створення Служби фінансових розслідувань яка б стала незалежним та ефективним органом для поліпшення становища бізнес-клімату України.

Запропонований проект був підтриманий як українськими, так і закордонними експертами. Новий орган отримає аналітичний підхід, що не несе за собою «силовий» тиск на бізнес, адже працюватимуть над розкриттям складних злочинних схем – аналітики. Проте, ефективна аналітична діяльність неможлива без запровадження нових підходів до аналізу значних масивів інформації, якими характеризується будь-який тяжкий та особливо тяжкий економічний злочин. На теперішній час для працівників, до обов'язків яких відноситься боротьба з економічною злочинністю, нагальною потребою є набуття знань та навичок використання можливостей кримінального аналізу, як засобу встановлення і припущення зв'язків між даними про злочинну діяльність та іншими даними, потенційно із ними пов'язаними.

Аналізуючи проект та думки провідних експертів варто зазначити, що створення СФР дає змогу комплексно протидіяти підвищенню рівня економічної злочинності, ухиленню від оподаткування та привласнення коштів, а також створити ефективну систему захисту бюджетної та кредитно-фінансової системи від злочинних посягань. Реалізація такого підходу обумовить зменшення витрат бюджету, поліпшення бізнес-клімату, залучення додаткових інвестицій та створення позитивного іміджу України на світовій арені.

РЕАЛІЗАЦІЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВО ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Сьох Катерина Ярославівна, викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук.

Конституційне право громадян України на державну службу урегульоване нормами Конституції України, а саме ч. 2 ст. 38 “Громадяни користуються рівним правом доступу до державної служби та до служби в органах місцевого самоврядування” та деталізоване у поточному законодавстві. Нажаль, цього не достатньо для реалізації даного права і науковці постійно в пошуку найоптимальнішого варіанту вдосконалення законодавства.

Україна на даний час переживає час реформ та змін, та перебуває в процесі пошуку оптимальної політико-правової моделі розбудови держави, яка б відповідала європейським стандартам та загально визнаній системі цінностей. І саме, **побудова професійної державної служби є однією з ключових реформ, передбачених Угодою про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Стратегією сталого розвитку «Україна 2020» та Програмою діяльності Кабінету Міністрів України. Саме від професійних державних службовців залежить спроможність реалізувати всі інші реальні зміни в країні та забезпечити демократичне управління [7, с. 4].**

Без сумніву, від високого рівня організаційно-правового забезпечення функціонування органів державного управління, професіоналізму, фаховості, сумлінного ставлення державних службовців до виконання своїх посадових обов’язків, глибокого розуміння ними сучасних соціально-політичних змін у нашій державі та ідеологічної суті глобальних, засадничих перетворень у нашому суспільстві багато в чому залежить успіх реформаторських процесів у нашій країні[2, с. 60].

У даному випадку мова йде про формування так званого вихованого середовища, яке налаштоване на підтримку, участь, розуміння. Це надзвичайно складна справа, яка потребує значних зусиль як окремих державних органів, державних службовців, так і держави в цілому щодо формування позитивного іміджу державної служби у суспільстві, зміни стереотипів щоденно тощо. Це має бути цілеспрямована державна політика, яка реалізується кожного дня, сукупністю різноманітних форм та методів, на різних рівнях функціонування суспільства, включаючи у тому числі постійний вимір рівня задоволення споживачів державних послуг.

Аналізуючи законодавство України, а саме: Закон України “Про державну службу”, з часів незалежності і до сьогодення, можна сказати, що воно визначає державну службу як: 1) професійну діяльність осіб, які займають посади в державних органах та інфраструктурі щодо практичного виконання завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів (1993 р.); 2) професійну діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг (2011 р.); 3) публічну, професійну, політично неупереджену діяльність із практичного виконання завдань і функцій держави (2015 р.).

У зв’язку з вищевикладеним можна говорити як мінімум про триєдине визначення даного поняття. Державна служба може бути охарактеризована як: 1) результуюча цільової діяльності, а саме діяльності держави з організаційно-правового регулювання державного апарату; 2) процес, тобто трудова

діяльність, здійснювана на професійній основі працівниками державних органів з метою виконання завдань і функцій держави; 3) системне утворення, що передбачає упорядковану сукупність елементів, засобів і механізмів, які регулюють відносини, що складаються при взаємодії із зовнішнім середовищем і всередині організації [1, с. 104].

Отже, проаналізувавши поняття державної служби на різних етапах розвитку та реформ, можна сказати, щодо конституційного права громадян на державну службу визначає статус громадянина України, включаючи комплекс політичних, соціальних, правових та інших можливостей, які потенційно має він у відносинах з державою та органами державного апарату. У такому розумінні правовий статус особи (громадянина), яка вступає на державну службу, є показником реалізації свободи особистості, її цінностей у суспільстві, що закріплюється нормами конституційного, муніципального, адміністративного, трудового та інших галузей законодавства.

Для успішного проведення управлінських реформ та забезпечення конституційного права громадян на державну службу, важливо підготувати висококваліфікованих та добре освічених службовців для органів державного управління. Вони мають стати опорою для реформування державної служби, розбудови ефективного, зорієнтованого на потреби громадян державного управління та створення культури правової держави в країні [7, с. 5].

Висновки. Отже, реформа державної служби України, успішність її реалізації у першу чергу залежить від вирішення кадрових проблем, створення умов для формування та раціонального використання професіоналів з розвинутим почуттям обов'язку та відповідальності, здатних та готових забезпечувати ефективне виконання всього спектру завдань державного управління. Для цього необхідно на усі посади держслужби, включно з вищими управлінськими посадами, встановлюється винятково конкурсна процедура призначення. Суттєво змінюється модель оплати праці, в основу якої покладено збільшення питомої ваги посадового окладу у структурі зарплати. Не менш важливим є і закладені в Законі механізми контролю.

Список використаних джерел:

1. Ботвінов Р. Спеціалізована державна служба: сутність та ознаки. // Актуальні проблеми державного управління. №3 (67). – 2016. С. 103-106
2. Державна служба : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; редкол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), О. Ю. Оболенський (заст. голови), С. М. Серьогін (заст. голови) [та ін.]. - К. ; Одеса : НАДУ, 2012. - Т. 1. - 372 с.
3. Конституція України, прийнята Верховною Радою України 28.06.1996 р. № 254/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30
4. Про державну службу: Закон України від 16 грудня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
5. Про державну службу: Закон України від 17 листопада 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.
6. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.
7. Реформа державної служби у питаннях та відповідях: практичний посібник для керівників служб управління персоналом / [М. Канавець (кер. авт. колективу), Ю. Лихач, А. Кукуля, І. Рощин, О. Романюк, А. Астапов; за заг. ред. К. Ващенко]. — К. : Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу, 2016. — 176 с.